

“En els meus contes dic el mateix que en els meus llibres polítics”

Víctor Alexandre (Barcelona, 1950) publica a Proa la seva primera obra narrativa, el recull de narracions *El somriure de Burt Lancaster*. Periodista de premsa, ràdio i televisió, és autor dels llibres *Jo no sóc espanyol*, *Despullant Espanya*, *Despullats*, *Senyor President* i *El cas Carod*.

—Per què heu triat el conte més curt —no arriba a la pàgina— per titular el recull?

—Tots tenim present el somriure resplendent de Burt Lancaster, però el seu encant no era el somriure, sinó l'ombra inquietant que hi havia al darrere, de murri, amb un tel d'ame-naça, d'ambigüitat, que li donava un caràcter molt especial. Res no és el que sembla, tot comença molt plane-rament i de sobte fa un gir, com tots els meus contes, amb un final sorprenent, sempre.

—A més del somriure de Burt Lancaster, hi ha un conte que es titula “El somriure de l'atzar”. No tenim tan present aquest segon somriure.

—El llibre parla de la importància de l'atzar en la vida de les persones. No comptem amb l'atzar i l'atzar sempre acaba tenint l'última paraula. I la ironia, l'humor negre i el somriure de l'atzar té a veure amb el recull. Hi parlo de coses que són importants i que afecten la naturalesa humana, com la mentida, la solitud, la venjança i la por, amb ironia i una bona dosi d'humor negre.

—Aquestes coses tan importants, les heu patides directament?

—O personalment o a través de per-sones properes que les han viscut.

Victor Alexandre publica el recull de narracions *El somriure de Burt Lancaster*.

—Éreu narrador abans de ser escriptor polític?

—Sí. Hi ha contes que vaig escriure abans, per a una emissora de ràdio.

—Us sentiu, com a escriptor polític i com a narrador, un moralista?

—No pretenc allisonar ningú. Però sí, l'ètica és molt important per a mi, en tots els ordres de la vida. M'agrada que la gent tingui un codi ètic i que el respecti, no només en la profes-sió sinó també en la quotidianitat.

—Hi ha el mateix autor darrere d'a-quests contes i dels llibres polítics?

—Sí, és el mateix. Són, és clar, llen-guatges diferents, però per dir, en definitiva, el mateix.

—Per dir...

—Jo que estic conceptuat, amb una certa dosi d'estigmatització, com l'au-

tor independentista, per certs mit-jans, quan parlo del dret de la inde-pendència dels pobles ho faig des de la convicció que tot poble té dret a ser-ho i cap altre poble no té dret a declarar-se-li superior o a supeditar-lo. Crec per tant en el lliure albir; no sóc predeterminista i crec que el fu-tur dels Països Catalans depèn dels catalans. En el mateix sentit, en el terreny dels contes no sóc determinis-ta, no crec en la casualitat, sinó que per a mi la vida és una successió de conseqüències. Tots els fets de la nos-tra vida estan encadenats, i allò que en un moment determinat sembla una casualitat té un fonament, un fona-ment que és determinat per nosaltres mateixos. Nosaltres decidim.

—No teniu por que les conviccions polítiques de l'autor distorsionin o bé la lectura o bé la recepció del llibre?

—Sí, per allò de l'estigmatització.

—El lector dels contes hi podrà re-conèixer l'autor dels llibres polítics?

—És difícil dir-ho. En algun conte es nota molt que sóc jo, com el que parla d'una Europa uniformitzada on estan abolits els fets diferencials en benefici d'una identitat única, re-núncia assumida pels ciutadans.

—On ja es veu que parleu de casa nostra, sense fer-ho explícit.

—Aquest conte sobre Europa és la metàfora actual entre el poble català i Espanya, o els catalans del nord amb França. Se'ns demana que deixem de ser qui som per convertir-nos en part d'un altre. També hi ha un segon conte sobre la buidor que representa la pèrdua de la identitat pròpia.

Lluís Bonada